

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **L. Č.**, zastoupená advokátem Mgr. Davidem Kroftou, se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. 072851/2019/KUSK, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, č. j. 43 A 55/2019 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4 414 Kč k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Davida Krofty ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně vlastní dům na adrese K., K., který je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky. Městský úřad Kutná Hora (dále jen „městský úřad“) ji rozhodnutím ze dne 21. 12. 2017, č. j. MKH/055248/2017, uznal vinnou tím, že v období od května 2008 do 18. 10. 2017 neučinila dostatečná opatření, aby zabránila pronikání vody do konstrukcí domu (chybí části střešní krytiny a zasklení světlíků). Tím došlo k destrukci krovu, statickým poruchám a k propadnutí stropů a podlah na úrovni všech pater budovy. Žalobkyně tímto jednáním podle městského úřadu naplnila

skutkovou podstatu přestupku podle § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o památkové péči“), neboť nepečovala o zachování kulturní památky, neudržovala ji v dobrém stavu a nechránila před ohrožením, poškozením či znehodnocením. Za to jí uložil pokutu ve výši 100 000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím rozhodnutí městského úřadu změnil v popisu skutku tak, že vypustil tu část výroku, která popisuje následky jednání žalobkyně a doplnil údaj o nedbalostní formě zavinění. Uvedl, že je sice nepochybné, že ke zhoršení stavu kulturní památky došlo, avšak z podkladů rozhodnutí nelze jednoznačně konkretizovat následky, ke kterým v předmětné době v důsledku pronikání vody do konstrukcí objektu došlo, neboť z popisu poruch v dostupných podkladech nelze vysledovat změny v jejich rozsahu. Výši pokuty nezměnil.

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění poukázal na to, že žalobkyně v odvolacím řízení namítala, že nemůže být trestána za špatný stav památky, neboť bez dotace, která propadla z důvodu přílišné délky územního a stavebního řízení, není v jejích možnostech památku náležitě zrekonstruovat (projekt, ke kterému bylo vydáno stavební povolení, počítal s náklady okolo 150 milionů Kč). Tato námitka přitom podle krajského soudu není nepřijatelná, jak ve svém rozhodnutí uvedl žalovaný, neboť zákon o odpovědnosti za přestupky výslovně umožňuje, aby obviněný v odvolacím řízení uváděl nové skutečnosti nebo důkazy. Žalovaný ji proto měl věcně projednat.

[3] Dále uvedl, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění (v tomto případě postačí zavinění z nedbalosti). Žalovanému vytknul, že byť ve svém rozhodnutí konstatuje, že žalobkyně uvedený přestupek spáchala z nedbalosti, ve svém rozhodnutí nijak nevysvětluje, jak k tomuto závěru o nedbalostní formě zavinění dospěl. Argumentace žalovaného, že žalobkyně zkrátka měla povinnost dodržovat § 9 zákona o státní památkové péči, aniž by se současně zabýval tím, zda citované ustanovení porušila zaviněně či nikoliv, svědčí podle krajského soudu o tom, že žalovaný navzdory shora uvedené námitce zavinění žalobkyně nezkoumal a mylně vycházel z přesvědčení o její objektivní odpovědnosti, respektive z toho, že naplnění objektivní stránky uvedeného přestupku bez dalšího stačí k závěru, že žalobkyně tento přestupek spáchala. Námitka žalobkyně, že spáchání přestupku nemohla zabránit v důsledku nesprávného úředního postupu v územním a stavebním řízení, přitom podle krajského soudu může být s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu relevantní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, č. 1746/2009 Sb. NSS.). Žalovaný proto podle něj pochybil, pokud se touto námitkou nezabýval a jeho rozhodnutí je tak nezákonné v otázce viny, neboť bez konkrétního odůvodnění a doplnění dokazování nelze v zásadě implicitně učiněný závěr žalovaného o zavinění žalobkyně (respektive jeho formě) akceptovat. Krajský soud rovněž poznamenal, že ukáže-li se, že žalobkyně sice jednala zaviněně, ale že na okolnostech, pro které nesplnila svoji zákonnou povinnost péče o kulturní památku, měly svůj podíl také správní orgány v územním či stavebním řízení, musí se tato skutečnost projevit při ukládání trestu v rámci posouzení míry zavinění žalobkyně.

[4] Krajský soud dále shledal, že správní orgány nedostatečně odůvodnily i výši pokuty. Poukázal na to, že i když přihlédnutí k závažnosti přestupku ve svých rozhodnutích zmínily, dostatečně nekonkretizovaly, co v rámci tohoto klíčového kritéria pro ukládání trestu vlastně hodnotily. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na délku

pokračování

protiprávního jednání, neboť je nepochybné, že v tomto případě délka trvání závažnost přestupku významně zvyšuje. Z rozhodnutí žalovaného však podle krajského soudu není zřejmé, co žalovaný mínil tím, že přihlédl ke stupni ohrožení kulturní památky v důsledku zatékání, pokud oproti městskému úřadu vypustil z výroku popis poruch na památce, neboť neměl za to, že by tyto poruchy (statické poruchy, destrukce krovu, propadnutí stropů, atd.) bylo možné jednoznačně přičítat žalobkyni. Jestliže tedy vycházel z toho, že v důsledku jednání žalobkyně nedošlo k žádné poruše památky, ale pouze k jejímu ohrožení, měl vyjasnit, co mínil oním stupněm ohrožení.

[5] Při posuzování závažnosti přestupku a zdůvodnění výše pokuty správní orgány rovněž vůbec nezhodnotily význam dané kulturní památky, přestože právě zachování historicky cenných kulturních památek je smyslem a účelem památkové ochrany, a přestože právě k významu zákonem chráněného zájmu, který byl porušen nebo ohrožen, jsou správní orgány podle § 38 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky povinny přihlížet. Mezi vyhlášenými nemovitými kulturními památkami mohou být z hlediska jejich významu značné rozdíly, což zcela jistě má podle krajského soudu zásadní dopady do posouzení závažnosti přestupku.

[6] Dále správní orgány při zdůvodnění výše pokuty nijak nezhodnotily způsob či okolnosti spáchání přestupku a druh a míru zavinění žalobkyně. Žalovaný sice do výroku doplnil, že šlo o spáchání přestupku z nedbalosti, ale již nezhodnotil, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou a tuto míru zavinění nijak při ukládání trestu nezohlednil. Žalovaný měl podle krajského soudu vyhodnotit odvolací námitku žalobkyně, že havarijní stav nemovitosti způsobil již předchozí vlastník, neboť tato otázka je z hlediska míry zavinění žalobkyně relevantní. Skutková zjištění sice obsahují útržky popisu, jak se žalobkyně od nabytí vlastnictví o nemovitost starala, avšak při stanovení výše trestu již zmíněny nejsou. Navíc z hlediska míry zavinění může být podstatná rovněž odpověď na otázku, zda se na tvrzené ztrátě financování k opravě památky podílely také správní orgány.

[7] Z rozhodnutí žalovaného není podle krajského soudu zřejmé ani to, jak naložil s kritériem obsaženým v § 37 písm. i) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého správní orgány při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlednou k tomu, zda k části jednání, jimž byl trvajícím přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání. I když žalovaný akcentoval, že předchozí méně přísná úprava platila pouze během prvních 4 měsíců z celkových 113 měsíců páchaní přestupku, měl zcela jasně vyjádřit, co z toho pro výši pokuty dovodil. Jeho odůvodnění totiž podle krajského soudu lze rozumět i tak, že dobu, během které žalobkyni za tento přestupek hrozila mnohonásobně nižší pokuta, pro její krátké trvání při stanovení výše pokuty vůbec nezohlednil. Tato okolnost by sice i podle krajského soudu měla hrát spíše okrajovou roli, z rozhodnutí by však mělo být zřetelně patrné, že roli, byť sebemenší, ve prospěch žalobkyně hrála.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítl, že nečinností žalobkyně došlo ke zhoršování

stavu kulturní památky, což uvádí na straně 14 svého rozhodnutí. Není mu proto zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že vycházel z přesvědčení o její objektivní odpovědnosti. Má za to, že žalobkyně v rozhodné době nepřikročila k odstranění závadného stavu, neplnila svoje zákonné povinnosti, neprováděla práce ze své vlastní vůle a pouze realizovala zabezpečovací práce nařízené stavebním úřadem. Touto nečinností proto podle něj spáchala přestupek ve formě nedbalosti, neboť pouhé provedení stavebním úřadem nařízených zabezpečovacích prací nelze považovat za řádnou péči o kulturní památku. Stěžovatel má za to, že obě správní rozhodnutí jednoznačně popisují, že poškození střechy ve vazbě na výše zmíněná ukládaná opatření jsou propojená se subjektivní odpovědností žalobkyně. Přestupek, který oba správní orgány kladly žalobkyni za vinu, může vlastník kulturní památky spáchat pouze vlastní nečinností. V přestupkovém řízení přitom bylo prokázáno, že žalobkyně v rozhodném období vlastnila kulturní památku a jako její vlastník neplnila zákonné povinnosti.

[9] Stěžovatel dále namítá, že pochybení, kterého se dopustil tým, že námitku žalobkyně o neúměrné délce územního a stavebního řízení, označil za nepřipustnou, nemohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Neúměrná délka těchto řízení totiž nemůže žalobkyni zbavit povinnosti zabránit zatékání vody do konstrukcí stavby. Běžná údržba stavby totiž není vázána na rozhodovací pravomoc stavebního úřadu a k její realizaci stačí pouhé ohlášení. Tvrzení o nesprávném úředním postupu tak nemůže mít bezprostřední dopad na základní povinnosti žalobkyně provádět údržbu stavby. Správní orgány žalobkyni nevytýkaly, že neuvedla kulturní památku do dobrého stavu, ale že neprováděla udržovací práce. Netrestaly ji tedy za to, že neprovedla projekt v objemu 150 milionů Kč, ale že po dobu více než 9 let v důsledku neřešeného poškození střechy a nezasklení světlíků nechala v rozporu se svými zákonnými povinnostmi destruovat kulturní památku.

[10] Stěžovatel dále nesouhlasí s krajským soudem v tom, že se nezabýval otázkou, zda havarijní stav nezpůsobil již předchozí vlastník. Ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že důkazní materiál neumožňuje konkretizovat následky spáchání přestupku a posoudit, v jaké míře havarijní stav způsobil předchozí vlastník a v jaké ten současný.

[11] Domnívá se také, že stupeň ohrožení kulturní památky je zřejmý ze skutečnosti, že do objektu po dobu mnoha let zatékalo a není třeba ho dále specifikovat. Stěžovatel také zcela jednoznačně uvedl, že je zřejmé, že ke zhoršení stavu kulturní památky došlo (jinak to být nemůže za situace, kdy do objektu po mnoho let zatéká), avšak nelze zcela přesně konkretizovat následky, jelikož z popisu poruch v dostupných podkladech nelze vysledovat změny v jejich rozsahu. Stěžovateli proto není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil jeho (stěžovatelův) údajný závěr, že poruchy památky nelze přičíst žalobkyni.

[12] Pokud jde o kritérium podle § 37 písm. i) zákona o odpovědnosti za přestupky, má stěžovatel za to, že z formulace dotčené části jeho rozhodnutí je zřejmé, že se tímto kritériem zabýval. Naopak krajský soud nevysvětlil, proč má za to, že stěžovatel toto kritérium při stanovení výše pokuty nezohlednil.

[13] Žalobkyně se ve svém vyjádření ztotožnila se závěry napadeného rozsudku a nad jejich rámec uvedla, že se stěžovatel ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, jak se od nabytí vlastnictví o kulturní památku starala. Odmítla, že by neprováděla

pokračování

udržovací práce, aby předešla destrukci kulturní památky. Od nabytí vlastnického práva o kulturní památku pečovala vždy v souladu s pokyny správních orgánů (památkářů i stavebního úřadu) a vynakládala veškeré úsilí, aby naplnila jejich požadavky (žádávala a hradila statické posudky a v souladu s nimi o památku pečovala). Destrukci kulturní památky správní orgány spatřují v pronikání vody do konstrukce po dobu více než 9 let, přestože takové tvrzení nevyplyvá z žádného ze zápisů z jednání se stavebním úřadem, ani ze žádného posudku. Špatný stav památky způsobil svými neodbornými zásahy předchozí vlastník, žalobkyně ho nijak nezavinila. Naopak vždy vyvíjela maximální úsilí k provedení zabezpečovacích prací a k zakonzervování stavu kulturní památky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť existence této vady mu zpravidla neumožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat a bez dalšího tak vede k jeho zrušení. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Není mu totiž zřejmé, z čeho krajský soud dovodil stěžovatelův údajný závěr o objektivní odpovědnosti žalobkyně a na základě čeho učinil závěr o tom, že podle stěžovatele jí nelze přičíst „poruchy“ památky. Má rovněž za to, že krajský soud nevysvětlil, proč dospěl k závěru, že stěžovatel při stanovení výše pokuty nezohlednil kritérium podle § 37 písm. i) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[16] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud své závěry srozumitelně a dostatečným způsobem vysvětlil a je tak zřejmé, na základě jakých úvah k nim dospěl. V odstavci 38 napadeného rozsudku stěžovateli vytkl, že ve svém rozhodnutí nijak nevysvětlil, jak k závěru o zavinění žalobkyně dospěl, neboť pouze bez dalšího konstatoval, že šlo o zavinění z nedbalosti. Tyto úvahy podle Nejvyššího správního soudu vysvětlují, proč krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatel zřejmě mylně vycházel z objektivní odpovědnosti žalobkyně. Aby totiž stěžovatel mohl uzavřít, že žalobkyně spáchala dotčený přestupek z nedbalosti, musel by vysvětlit, proč má za to, že žalobkyně navzdory uváděným okolnostem byla povinna konat. Otázka, zda k porušení zákonné povinnosti došlo zaviněním žalobkyně, je totiž relevantní pouze v případě subjektivní odpovědnosti. Objektivní odpovědnost tento subjektivní prvek (zavinění) nevyžaduje, neboť dotčený subjekt v takovém případě odpovídá za následek a nikoli za vlastní jednání či nečinnost vedoucí k tomuto následku.

[17] V odstavci 51 krajský soud uvedl, že stěžovatel výrok prvostupňového správního rozhodnutí změnil tak, že z něj vypustil popis poruch na památce. Z toho pak dovodil, že v důsledku jednání žalobkyně nedošlo k žádné poruše památky, ale pouze k jejímu ohrožení. Je tedy rovněž zřejmé i to, proč krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nepřičítal žalobkyni poruchy na kulturní památce (statické poruchy, destrukci krovu, propadnutí stropů, atd.).

[18] Ani třetí stěžovatelův argument nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ustanovení § 37 písm. i) zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá správním orgánům povinnost přihlídnout „*u pokračujícího, trvajícím a hromadným přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.*“ Krajský soud stěžovateli vytkl, že z jeho odůvodnění není zcela zřejmé, jak s tímto kritériem při stanovení výše pokuty vlastně naložil. Uvedl, že pouhý důraz na to, že méně přísná úprava platila pouze během prvních čtyř měsíců páchání přestupku, nijak nevysvětluje, jak a zda vůbec stěžovatel tuto méně přísnou úpravu při stanovení výše pokuty zohlednil. Stěžovateli tak nelze dát za pravdu, že krajský soud výše uvedenou výtku nijak nevysvětlil.

[19] Krajský soud tedy uvedl dostatek důvodů pro namítané závěry a jeho rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné. Skutečnost, že stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí, nečiní rozsudek nepřezkoumatelným. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[20] Stěžovatel svoji věcnou kasační argumentaci rozdělil do dvou okruhů. V prvním namítá, že zavinění žalobkyně spočívá v její nečinnosti při péči o kulturní památku, což uvádí na straně 14 svého rozhodnutí. Ve druhém připouští, že zatížil řízení vadou, pokud označil jednu z námitek žalobkyně za nepřípustnou, avšak dodává, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[21] Stěžovatel ve svém rozhodnutí s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2015, č. j. 11 A 307/2011 - 29, uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku, který je žalobkyni kladen za vinu, stačí nečinnost, neboť se nevyžaduje aktivní činnost vlastníka památky k následku v podobě poškození. Aktivní činnost je podle něj vyžadována ve vztahu k požadované ochraně. Vlastník kulturní památky je proto povinen činit takové úkony, aby památku chránil před poškozením či zničením. S tím lze jistě souhlasit. Nicméně i k nečinnosti při péči o kulturní památku může mít její vlastník ospravedlnitelný důvod, který v konkrétním případě vyloučí jeho zavinění.

[22] Žalobkyně ve svém odvolání poukazovala na řadu důvodů, pro které nemohla o památku pečovat tak, aby zabránila jejímu chátrání. Uváděla, že památka byla v havarijním stavu již za předchozího vlastníka a že v důsledku přílišné délky územního a stavebního řízení přišla o dotaci a investory, bez nichž s ohledem na finanční možnosti nemohla památku zrekonstruovat, neboť její rekonstrukce vyžaduje enormní náklady. Zdůraznila, že však vždy prováděla zabezpečovací práce, které si rovněž vyžádaly nemalé náklady a má tak za to, že pro zachování památky učinila maximum toho, co bylo v jejích možnostech. Stěžovatel část těchto argumentů (havarijní stav památky již za předchozího vlastníka) odmítl s poukazem na výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze a zbývající část (přílišná délka územního a stavebního řízení, ztráta dotace a investorů, nedostatek vlastních finančních prostředků) označil za nepřípustnou z důvodu, že tyto argumenty žalobkyně poprvé uplatnila až v odvolacím řízení. Na straně 14 svého rozhodnutí stěžovatel poukázal pouze na to, že žalobkyně neučinila dostatečná opatření, kterými by zabránila pronikání vody do konstrukcí domu. Nijak se však nevyjádřil k tomu, zda ji lze vzhledem k uváděným okolnostem chátrání

pokračování

(ohrožování) památky klášter za vinu. Závěr krajského soudu, že se žalovaný otázkou zavinění vůbec nezabýval, je tedy namístě a je správný. Nečinnost žalobkyně při péči o kulturní památku totiž za situace, kdy zpochybňovala svoji vinu výše uvedenými argumenty, nemůže bez dalšího vést k závěru o jejím zavinění.

[23] Stěžovatel má dále za to, že skutečnost, že se namítanou délkou územního a stavebního řízení v odvolacím řízení nezabýval, nemohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť žalobkyně k běžné údržbě kulturní památky nepotřebovala stavební povolení a k její realizaci stačilo ohlášení. Tvrzení o nesprávném úředním postupu stavebního úřadu tak podle něj nemohlo mít bezprostřední dopad na základní povinnosti žalobkyně provádět údržbu stavby. Ani tato námitka není důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že kulturní památka byla v havarijním stavu již v 60. letech minulého století (v této době byl vydán havarijní výměr) a že od té doby již pouze chátrala. Dále ze správního spisu vyplývá, že havarijní stav nemovitosti prohloubily i stavební práce provedené předchozím vlastníkem. Ze statického posudku z března 1998 založeného ve správním spise Nejvyšší správní soud zjistil, že při rekonstrukci „byly odstraněny v téměř celém rozsahu omítky a stropní podhledy, odstraněny byly i lehké příčky, které měly leckde nosnou funkci, naprosto zbytečně byly ze zdivy vyjmuty tesařské zárubně, které byly osazeny současně se zděním, a na kterých byly založeny záklenky dveří. (...) Do objektu silně zatéká, především v provizorně zakrytém vnitřním dvorku. Vodou je poškozováno nosné zdivo a klenby pavlače, značně promočená je i cihelná klenba navazující na zadní průjezd, která je zřejmě gotická. Odbourána je štítová zeď dvorního křídla. Současný stav objektu je nutno pokládat za havarijní – hrozí destrukce promočených konstrukcí, neodborným vybouráváním byla na mnoha místech narušena stabilita zdiva, odstraněním podpůrných konstrukcí byla snížena únosnost stropů, bouráním se podstatně snížila tuhost objektu.“ Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě nelze na povinnosti žalobkyně nahlížet stejnou optikou, jako kdyby ke zhoršení stavu nemovitosti došlo výhradně za jejího vlastnictví. Je totiž otázkou, zda by běžná údržba vůbec stačila k zachování památky, respektive zda by stačila k tomu, aby se jejím provedením zabránilo další devastaci nemovitosti. Tuto otázku však bez doplnění dokazování nelze nyní posoudit a nelze tedy vyloučit, že bez zásadní a finančně náročné rekonstrukce není možné památku pro další generace zachovat. Procesní vada, kterou krajský soud stěžovateli vytkl, proto mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť námitka, že bez patřičné dotace či investice nelze chátrání památky zabránit, může být důvodná a může tak mít vliv na zavinění žalobkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o kasační stížnosti byla žalobkyně zastoupena advokátem, který sepsal vyjádření ke kasační stížnosti. Učinil tím jeden úkon právní služby, za který mu náleží odměna ve výši 3100 Kč. K ní je třeba přičíst 300 Kč na paušální úhradu hotových výdajů. To vše v souladu s § 7 bodem 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Výše odměny za zastupování a náhrady

nákladů řízení činí celkem 3400 Kč. Zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátkyní DPH. Výše odměny za zastupování a náhrady nákladů řízení se proto zvyšuje o 21 % DPH (714 Kč). Celková náhrada nákladů řízení tedy představuje částku 4114 Kč a stěžovatel je povinen ji žalobkyni zaplatit k rukám jejího zástupce v lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu